

*Edition**Til § 420*

Bestemmelsen fastsætter betingelserne for edition og svarer med redaktionelle ændringer til den danske retsplejelovs § 804. Edition er et mere skånsomt alternativ til ransagning. Det kan endvidere være et egnet middel til at fremskaffe effekter, der ikke eller kun vanskeligt kan fremskaffes på anden måde, f.eks. fordi ting er skjult eller utilgængelige. Efter editionsreglerne kan et pengeinstitut f.eks. pålægges at udlevere oplysninger om bankkonti.

I stk. 1 fastsættes betingelserne for edition. Udtrykket »person« omfatter både fysiske og juridiske personer. Det er retten, der afgør, hvad der i hvert enkelt tilfælde skal forevises eller udleveres, jf. den foreslåede bestemmelse i retsplejelovens § 422, stk. 2. Det kan efter omstændighederne være tilstrækkeligt og mere hensigtsmæssigt, at pligten begrænses f.eks. til en fotokopi eller en udskrift af et edb-register.

Et pålæg om edition indebærer en handlepligt for en ikke mistænkt person i form af en pligt til at forevise eller udlevere en genstand. Edition stifter derimod ikke i sig selv nogen ret over genstanden. Det foreslås derfor i *stk. 2*, at genstande, der ifølge rettens beslutning ikke blot skal forevises, men også skal afleveres, anses for beslaglagt i overensstemmelse med § 419, stk. 1. Med bestemmelsen fastslås det således som noget nyt udtrykkeligt, at en genstand, der kommer i politiets besiddelse ved edition, skal anses som beslaglagt. Henvisningen til § 419, stk. 1, indebærer endvidere, at der kan gives et tavshedspålæg efter § 161 til den, der får et pålæg om edition.

Stk. 3 regulerer den situation, at en genstand i forbindelse med efterforskning er blevet afleveret til politiet af en ikke mistænkt. Det skønnes formålstjenligt i denne situation at opretholde den hidtidige ordning med at tage genstande i bevaring uden formel beslaglæggelse. Det forekommer i praksis hyppigt, at effekter afleveres til politiet, f.eks. i forbindelse med anmeldelser, og den person, der afleverer genstanden, vil ofte være af den opfattelse, at det sker i egen interesse, og ikke opfatte det som et indgreb, at politiet beholder genstanden.

Det foreslås derfor, at i tilfælde, hvor en genstand af en ikke mistænkt frivilligt er blevet afleveret til politiet, skal reglerne om beslaglæggelse først finde anvendelse i den situation, hvor den, der har afleveret tingene, den mistænkte eller tredjemand måtte kræve

tingen udleveret. Politiet skal i den situation enten udlevere genstanden eller snarest muligt og inden 3 x 24 timer indbringe sagen for retten med henblik på afgørelse af spørgsmålet om beslaglæggelse.

Der kan, jf. *stk. 4*, ikke meddeles pålæg om edition, såfremt der derved vil fremkomme oplysninger om forhold, som den pågældende efter vidneudelukkelses- og vidnefritagelsesreglerne ville være udelukket fra eller fritaget for at afgive forklaring om som vidne.

Efter *stk. 5* kan justitsministeren fastsætte regler om betaling i særlige tilfælde for opfyldelse af et pålæg om edition og herunder eventuelt fastsætte standardtakster. En tilsvarende bestemmelse er foreslået i § 393, stk. 4, for så vidt angår indgreb i meddelelshemmeligheden.

*Proportionalitetskrav mv.**Til § 421*

Bestemmelsen svarer i hovedsagen til den danske retsplejelovs § 805. Kriteriet »sagens betydning« er dog erstattet af kriteriet »sagens karakter og grovhed«, da denne beskrivelse af kriteriet findes at være både mere sigende og mere præcis.

I stk. 1 og 2 lovfæstes den almindelige proportionalitetsgrundsætning, der antages at gælde ved alle kriminalprocessuelle tvangsindgreb. Tilsvarende bestemmelser findes bl.a. i forbindelse med indgreb i meddelelshemmeligheden, jf. § 389, legemsindgreb, jf. § 406 og ransagning, jf. § 413.

Skriftlighedskravet i *stk. 2* indebærer ikke noget nærmere formkrav. Det er f.eks. ikke nødvendigt, at den kvittering, der udstedes for den modtagne sikkerhed, underskrives af begge parter. Adgangen til – i det omfang, det kan forenes med beslaglæggelsens formål – at afværge denne ved sikkerhedsstillelse svarer til reglerne for arrest.

Ved *stk. 3* ligestilles beslaglæggelse til sikkerhed for krav på konfiskation efter kriminallovens §§ 166, stk. 1, 1. pkt., 2. led, og 2. pkt., og stk. 4, § 168, stk. 5, og § 170, 2. pkt. (værdikonfiskation), bødekraft, krav på sagsomkostninger eller forurettedes krav på erstatning med de regler, der gælder for foretagelse af arrest således, at der alene kan foretages beslaglæggelse i de tilfælde, hvor der efter de fagedretlige regler er adgang til udlæg. Det fremgår modsætningsvis, at disse begrænsninger i adgangen til at foretage beslaglæggelse ikke gælder for det offentlige krav på udbytte- eller genstandskonfiskation.